

família i els han dut uns regalets. Per a mi m'han dut una capsa de música petitoneta molt xula. Nosaltres també els hem fet uns regals.

Lavors ha arribat la família Ferrer i hem estat parlant amb l'Anna F. del descontrol que aquest any hi ha al Cau. Tothom passa de tot, ningú no va a les sortides. Quan estem tots reunits (jo no hi vaig gaire, però ho sé) no hi ha ordre ni res. Proposes una sortida i ja surten el Joel o els Joans que si allò és una merda, que si això, que si allò altre... Tu, és una olla anar al Cau, jo me n'he anat cantant. A més, tampoc no puc fer les sortides que fan els altres. Jo que les voldria fer, no puc, i n'hi ha que no hi van perquè no volen.

L'altre dia se'n van anar a patinar, i de trenta que som al grup només eren set i dos caps. És vergonyós! Amb mi només eren deu i dos caps. És com si no tinguessin interès per fer les sortides. Quina llàstima!

Ah! Els meus caps són la Mia, l'Olga i el David Lladó.

27-12-92

Avi és diumenge, i, com que feia solet, al matí hem anat a fer un volt quasi fins a arribar a l'Espol.

En acabar, a la tarda, ha vingut a veure'm primer l'Anna Baselga, i després ha vingut la Nadina, que m'ha dut un record del bany de la seva germana Violeta. I entre altres coses també hem parlat del mateix: el Cau.

Totes pensem igual. Un grupet n'hauria de parlar molt seriosament amb els que passen de tot, perquè ja està bé, perquè si la gent no ha de tenir responsabilitat per les coses, no farem res.

Li ha hagut una cosa gràcies, perquè l'Anna i la Nadina m'han dit que la sortida que havien de fer el

dies 2, 3 i 4 de gener s'havia avançat al 28, 29 i 30 de desembre és a dir, que sortien demà. Estaven una mica empipades que s'hagués fet d'aquesta manera, però tant l'una com l'altra pensaven preparar-se aquest vespre la motxilla i els entrepans.

Lavors ha arribat l'Anna Serra i els ha seguit el joc, i cap de les dues se n'ha adonat de res i han quedat convençudes que sortien demà, però quan se n'han anat l'Anna Serra m'ha explicat que era una innocentada, i hem rigut pensant com aniran esverades preparant-se les coses per a res. Demà es trobaran i els diran que és una broma dels Innocents. Com m'agradaria poder-hi ser i riure, però jo, com sempre, m'hauré de quedar aquí tota sola.

I ara la notícia bomba, que l'he deixada per al final perquè és la més important: Avui sembla que he fet un nou moviment amb el peu dret! Això sí que és una bona notícia! Jo no m'ho noto, però amb els aparells veuen que m'hi arriba la força.

El merge em va dir que el cas és que millori encara que sigui molt a poc a poc. El que seria fort és que estigués igual ara que al principi, però si hi ha algun múscul que se'm belluga, encara que només sigui una mica, vol dir que la cosa funciona. Estic molt contenta! Estic disposada a esperar-me el que calgui; el cas és que pugui tornar a caminar.

28-12-92

Ara ja passen uns minuts de l'hora que hem parlat de la sortida. Quina broma! M'agradaria veure la cara que fa tothom quan els diguem que se n'han de tornar a casa. Voldria ser olla amb tothom i no aquí.

2

I ja que era previsor de mena, va anar al safareig i va omplir un gibrell amb el líquid que hi havia emmagatzemat per a quan anessin malades i els imposessin restriccions, com aquell matí. No li hauria agradat de cap de les maneres haver-se de rentar la cara com els gats.

En Lluís es va preparar una mica d'esmorzar amb uns crostons de pa i unes engrunes de formatge. El record d'unes pastes de full, farcides de cabell d'àngel que veia cada dia a l'aparador de la pastisseria de la cantonada li va fer venir aigua a la boca. Mentre, va engegar la ràdio i es va esvejar en sentir les últimes notícies: a la part més humida del continent hi havia hagut inundacions. I va pensar en allò que es diu sovint: sempre plou sobre mullat.

Abans de sortir al carrer va dubtar entre sucarse el gra que li havia sortit al clatell amb aigua oxigenada o amb aigua timolada. Però ho va deixar córrer perquè ja no li feia nosa. Es va perfumar amb el cul d'aigua de colònia que quedava a l'ampolla i després va beure una tassa de cafè que semblava aigua de castanyes. Optimista de mena, però, va pensar que l'aigua bullida allarga la vida i se la va empassar com si tingués tots els gustos.

Feia dies que estava a pa i aigua i no menjava ni bevia per la gana i la set que tenia. L'empresa on treballava feia aigües d'ençà que no plovia i, també, per la falta d'experiència del nou amo, que estava amb l'aigua fins al coll perquè no sabia

per quines aigües navegava. Era un individu tan curt de gambals, que es treia la culpa de sobre dient, sense raó, que una part del personal no es guaranyava l'aigua que bevia.

En Lluís va baixar l'escala pensant que tot se n'anava a l'aigua, però en ser al carrer li va caure una gota al nas. Va mirar el cel i es va dir: aigua que cau, senyal de pluja. Després dels trons de l'última nit i de la vermellor del cel, aquell matí, en obrir la finestra —cel rogent, pluja o vent— el temps no tenia cap més remei que decantar-se per la pluja.

Si n'estava, ara, de content! Encara que aquells a qui agrada el vi més del compte diuen, per desacreditar-la, que l'aigua fa granotes, en Lluís, que havia nascut en un poble, va pensar en els parents de pagès i es va alegrar de debo, sobretot per ells, perquè la collita seria bona. Qui aigua atura, blat mesura. I ja se sap: aigua de març, herba als sembrats. En canvi, si plovia més endavant, malament rai!, perquè quan plou per Sant Jordi, tururut ordi!

Només el preocupava que ploqués sense mesura, a bots i barrals, perquè a la pobra gent que vivia a tocar els marges dels rius els tocaria rebre: a la vora del riu no hi facis el niu, ni hivern ni estiu!

Era més tard del compte i no va tornar enrere a buscar el paraigua. Rient, rient, es va dir que faria com els de Ridaura, que la deixen caure. Al cap

—Bah —fa el Tom, que de seguida desapareix a la seva habitació. La Molly, però, està espantada. El seu pare té opinions sobre fumar, i la seva mare és metgessa; ha sentit que la gent fuma, però mai no havia vist ningú preparant-se per fer-ho davant seu. Per la meua banda, no sé si vull que el Monkey fumi a la meua cuina, davant dels nens. Segurament no. Però demanar al Monkey que surti a fumar al jardí del darrere seria un mal començament: li podria donar la sensació que no el volem, o que no respectem els seus costums. O podria servir per accentuar las diferències entre nosaltres —podria pensar que els fumadors passius són producte d'una por burgesa que suposa la mena de futur a llarg termini que actualment se li nega i per això no l'amoïna fumar tabac de cargolar. O demanar-li que sortís a fora potser el faria empenyar, i la seva ràbia li faria robar-nos tot el que tenim, o assassinar-nos mentre dormim. No ho sé. I com que no ho sé, no dic res, a banda de «Ara et porto un cendrer». Després: «Hauràs de fer servir aquest platet.» I després, mentre repeteixo aquesta darrera frase al meu cap, sento a) una nota que es podria interpretar com antipatia i b) el que es podria considerar una desaprovació implícita, l'observació entre línies que en aquesta casa no hi ha cendres PER ALGUNA RAÓ, afegeixo «Si no et fa res». Al Monkey no li fa res.

És molt alt i molt prim —no pas com un mico, més aviat com una girafa. Duu (de baix a dalt) unes Dr. Martens, uns pantalons de combat, una jaqueta caqui i un jersei de coll alt negre, però poca cosa més: la resta del seu armari el duu en una bossa de plàstic.

—Així. —Se'm queda mirant amb expectació, cosa prou normal, tenint en compte que la paraula que acabo de dir òbviament provoca expectació, però per uns moments em quedo enganxada. Intento trobar alguna cosa amb la qual seguir, alguna cosa que no sigui protectora ni ofengui, sinó que indiqui simpatia i curiositat. (Em sento compassiva i curiosa, per cert,

o sigui que la pregunta no és només per ser educada. M'importa. De debò.)

—¿Quan va ser la darrera vegada que vas seure a la cuina d'algu?

Això no és ofensiu, ¿oi que no? Perquè si has estat dormint al ras, és probable que faci temps, ¿oi que sí? Potser la pregunta ajudarà a trencar el gel, a fer-lo parlar, i jo podré entendre una mica més, saber alguna cosa del que ha estat fent i on. L'únic perill, suposo, és que pugui sonar a superioritat —mira què bé que ho hem fet, tenim una cuina, na, na, na, na, na, na.

—Ni idea. Fa segles. La darrera vegada que vaig veure la meua mare, segurament.

—¿Quant fa?

—Fa un parell d'anys. ¿És divertit de debò l'Ali G?

—¿Qui és l'Ali G?

—El còmic de la tele.

—No ho sé. No l'he vist mai.

—No gens —diu la Molly, que dibuixa a la taula.

—¿Quan l'has vist? —li pregunto.

—No l'he vist. Però he vist una foto seva. No sembla gaire divertit. Sembla tanoca. ¿Per què et diuen Monkey?

—Ni idea. Em diuen així. ¿Per què et diuen Molly?

—Perquè al papa no li agradava Rebecca.

—Ostres. ¿Teniu televisió digital?

—No.

—¿Per cable?

—Sí.

—¿Sky Sports?

—No.

—Vaja.

Segons sembla som una decepció per al Monkey, i, si he de ser sincera, ell em decep una mica. No puc respondre cap de les preguntes que em fa i tampoc no tenim cap de les coses que

què? A patir gana, a veure com pateixen gana les nostres famílies?

L'Anna estava interessada pel caire que havia pres la conversa. Mai havia mirat el fet colonial des de l'òptica que ho feia Ali. Com una espoliació sistemàtica. De fet, mai s'havia plantejat en profunditat la problemàtica dels països d'origen dels immigrants. Havia escollit aquell tema de treball per la seva actualitat i moguda per un íntim sentiment de compassió davant el sofriment, però ara descobria tota una sèrie de raons que, si més no, enterbolien la legitimitat de les mesures que prenen els governs de l'Europa comunitària.

—Comprenc el vostre punt de vista, però si la realitat occidental en aquests moments és que no hi ha feina, que estem enmig d'una greu crisi econòmica, i que una gran part de la població està a l'atur, és normal que es vulgui regular l'entrada de treballadors immigrants.

—Sí, és normal, tan normal com aprofitar-se dels nostres recursos, inundar-nos els mercats amb les vostres sobralles o vendre'ns com a noves tecnologies obsoletes.

—Què vols dir, amb això?

—Res, simplement em queixo. Per què ha de ser normal que siguem sempre els perdedors? Per què des dels països del nord veieu com una cosa normal la desgràcia dels països del sud? Tu creus que és just o «normal», com dius tu, que per defensar la vostra opulència ens condemneu a la més espantosa misèria?

L'Anna va callar. No sabia què dir. A la reunió es va fer un silenci tens. Finalment s'havien repartit els papers i, de sobte, els personatges es trobaven representant els mons oposats als quals pertanyien. L'Anna apreciava aquells homes, n'admirava el valor, la capacitat de sofriment, desitjava aproximar-s'hi, però les paraules d'Ali havien marcat les diferències. Ella, volgués o no, pertanyia al nord. No podia aproximar-se a ells només per curiositat o compassió, no en volien de compassió, el que ells reclamaven era el reconeixement dels seus drets, i això significava implicació, compromís, participar de la seva interpretació dels fets. No volien copets a l'esquena, sinó braços per marxar plegats.

Saïd va intuir que l'Anna se sentia confusa i va intervenir:

—És molt tard. Potser podríem continuar un altre dia.

—Tens raó —va dir Ahmet, agafant el llaüt de terra—. Que demà ens toca matinar.

Mentre l'Anna recollia en silenci els seus papers, Ali s'hi va acostar.

—No et deus haver pas molestat pel que he dit, oi? No era res personal, només volia fer-te comprendre la nostra posició.

L'Anna el va mirar i va somriure.

—No, no m'has molestat. Al contrari, t'agraïxo que hakis estat tan sincer i m'hakis fet veure que la vostra presència a Barcelona no és una simple aventura personal sinó que respon a una situació molt més general i complexa.